

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **N. D. H.**, zast. Mgr. Pavlem Rybářem, advokátem, se sídlem 5. května 163, Sokolov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, (původně Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie), v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 4. 2009 čj. CPR-550/ČJ-2009-9CPR-C241

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Cheb (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 10. 11. 2008 čj. CPPL-41553/ČJ-2008-62PC. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle ust. § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), neprodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

S ohledem na to, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., přešla s účinností od 1. 1. 2011 působnost ve věcech povolování dlouhodobého pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra, jednal soud nadále podle § 69 s. ř. s. jako s účastníkem řízení s Ministerstvem vnitra.

Žalobce v žalobě připouští, že z Listiny práv a svobod nevyplývá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území. Je však současně třeba říci, že každý

případ je jiný a že nelze užít jednu šablonu a jedno rozhodnutí a každý případ musí být posouzen individuálně, což se v daném případě nestalo.

Oba správní orgány shodně tvrdí, že neshledaly nepřiměřené dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Toto tvrdí i přes to, že žalobce jako svoji přítelkyni uváděl M. H., se kterou žije a se kterou hodlá založit rodinu a nyní je se žalobcem těhotná. Shora uvedené odůvodnění se tak žalobci jeví jako krajně formální, nedůstojné vážnosti a významným kompetencím žalovaného a hlavně naprosto neodpovídající objektivní realitě.

Žalobci je v napadeném rozhodnutí přičítáno k tíži, že byl opakovaně řešen pro přestupek, ale tato skutečnost jistě nemůže převážit fakt, že žalobce bude otcem a příbuzným občana Evropské unie a fakt, že se hodlá o své dítě, jak materiálně, tak duševně postarat a hodlá jej vychovávat.

Napadené rozhodnutí je tak vadné, neboť na jednu stranu uvádí formální důvody zamítnutí žádosti, na druhou stranu zcela pomíjí objektivní skutečnosti.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Žalobce dne 27. 8. 2008 podal u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

V průběhu řízení bylo mj. zjištěno, že žalobci bylo v období od 31. 1. 2006 do 18. 4. 2008 uloženo celkem 14 pokut za přestupky proti zákonu o pobytu cizinců, přičemž některé z blokových pokut uložených za tyto přestupky nebyly žalobcem dosud zaplaceny.

Žalobce ve svém vyjádření dne 20. 10. 2008 uvedl, že když přijel z Vietnamu do České republiky, nevěděl, že musí mít zdravotní pojištění, a navíc ze začátku neměl tolik peněz, aby si ho koupil. Svého přestupkového jednání si je vědom a uvedl, že si myslel, že všechny pokuty zaplatí najednou, až vydělá více peněz. Uvedl, že vyloženě rodinné vazby na území České republiky nemá, ale má zde českou přítelkyni, se kterou bydlí na adrese P. 6, Ch.. Nejsou však na této adrese pořád, někdy je přítelkyně u své matky, kde je také hlášena k trvalému pobytu.

Následujícího dne (21. 10. 2008) byla provedena svědecká výpověď V. H., která uvedla, že s žalobcem se seznámila v létě minulého roku (tj. v roce 2007), asi tak měsíc spolu bydleli, pak se odstěhovala zpět k matce. Žalobkyně se naučila trochu vietnamsky, jednak kvůli vztahu se žalobcem a jednak kvůli tomu, že hlídá za peníze dvě malé vietnamské děti. O tom, že žalobce neměl platné zdravotní pojištění, svědkyně nevěděla, ale ví, že nějaké pokuty platil. Uvedla, že by byla ráda, kdyby se při rozhodování o žalobcově žádosti přihlédlo k tomu, že má se žalobcem vztah a že do budoucna dohlédne na to, aby již žádné pokuty nedostal.

Dne 27. 10. 2008 se pak dostavil znovu k správnímu orgánu prvního stupně žalobce a

doložil potvrzení o tom, že všechny uložené blokové pokuty již zaplatil.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 11. 2009 čj. CPPL-41553/ČJ-2008-62PC bylo rozhodnuto tak, že doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR se neprodlužuje.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán shrnul průběh správního řízení a poukázal především na to, že žalobce soustavně porušoval povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. Při pobytové kontrole ve dvanácti případech neprokázal skutečnost, že je zajištěna úhrada nákladů jeho zdravotní péče a dvakrát nesplnil povinnost prokázat svoji totožnost. V šesti případech těchto přestupků pak nebyla uložena bloková pokuta ke dni podání projednávané žádosti zaplacená. Uvedl dále, že nebylo zjištěno žádných okolností z hlediska nepřiměřenosti tohoto rozhodnutí k dopadům do žalobceva soukromého nebo rodinného života, když vztah žalobce a M. H. nemůže být hodnocen jako vztah obdobný vztahu rodinnému. S ohledem na ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak je plně odůvodněn výrok rozhodnutí.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž uvedl, že žalobce k podané žádosti doložil všechny požadované náležitosti. Uvádí, že nelze souhlasit s konstatováním prvoinstančního orgánu, že nebylo zjištěno žádných závažných okolností z hlediska nepřiměřenosti rozhodnutí k dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Toto konstatování je podle názoru žalobce „ryze formální a vzhledem k míře pravomoci a důležitosti správního orgánu nedůstojné tohoto úřadu“. Žalobce má v ČR přítelkyni, se kterou bydlí či bydlel. Tato jeho přítelkyně se naučila vietnamský jazyk a hodlá se za něj provdat. Uvedla dokonce, že by nepřítomnost žalobce v ČR vnímala jako vážnou újmu. K tomuto dodává: „Vždyť kolik partnerek vietnamských občanů v naší republice se dokázalo naučit jejich jazyk? Já se domnívám, že jich mnoho není a když už se ten jazyk naučí, tak to není pouze z nějakých formálních důvodů, ale proto, že s tímto cizincem chtějí žít.“

Je pravda, že žalobce porušil v uplynulých pěti letech povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců a dopustil se několika přestupků, které byly vyřízeny blokovou pokutou. Vyřízení přestupků tímto způsobem však pokládá žalobce za dostačující a neprodloužení dlouhodobého pobytu by bylo skutečně nepřiměřeným zásahem do soukromého života a do podnikání žalobce.

O tomto odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím napadeným nyní žalobou tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území.

V daném případě byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, který spočívá v opakovaném porušování povinností cizince stanovených zákonem o pobytu cizinců ze strany žalobce. Šetřením v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že na území České republiky nemá nikdo z rodinných příslušníků cizince povolen pobyt. Vztah s přítelkyní M. H., státní příslušnicí ČR, nemůže být hodnocen jako vztah obdobný vztahu rodinnému, když s žalobcem nesdílí společnou domácnost. To potvrdila sama přítelkyně žalobce, když při vyjádření dne 21. 10. 2008 potvrdila, že s žalobcem bydleli jeden měsíc, ale potom se odstěhovala ke své matce. Rozhodnutím tak nebyly shledány nepřiměřené dopady do soukromého a rodinného života cizince. Proto bylo podané odvolání zamítnuto.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

V daném případě správní orgány nevyhověly žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce opakovaně porušil zákon o pobytu cizinců. Tuto skutečnost žalobce nezpochybňuje, v žalobě však poukazuje na to, že má v ČR přítelkyni M. H., která se kvůli žalobci naučila vietnamsky a je s ním nyní těhotná (resp. nyní již má s žalobcem dceru V. H., nar. X.). Žalobce však nezpochybňuje skutečnost, že před vydáním rozhodnutí obou správních orgánů žalobce nesdílel se svojí přítelkyní společnou domácnost a nevěděl nic ani o jejím těhotenství. S ohledem na to, že soud musí při svém rozhodování vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nemohl přihlížet ani k těhotenství přítelkyně žalobkyně ani k následnému narození dcery žalobce, neboť se jedná o skutečnosti, které nastaly (resp. vyšly najevo) až v průběhu řízení před soudem.

Správní orgány proto musely vážít přiměřenost neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince, přičemž nezohlednily (a ani zohlednit nemohly) těhotenství přítelkyně žalobce nebo narození dcery žalobce. Bylo naopak zjištěno, že žalobce porušoval povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců opakovaně (v celkem 14 případech), a to v krátké době cca 2 let a nadto, že některé z uložených blokových pokut zaplatil až po zahájení řízení o jeho žádosti, když žalobce shledal, že mu mj. i v důsledku nezaplacení těchto pokut hrozí, že jeho žádosti nebude vyhověno. Je tedy zřejmé, že v tomto ohledu existovaly velmi silné důvody pro to, aby žalobcově žádosti nebylo vyhověno. Pokud pak správní orgány mohly vzít na druhé straně do úvahy pouze vztah s přítelkyní, s níž žalobce žil ve společné domácnosti pouze po velmi krátkou dobu zhruba jednoho měsíce (jak již bylo zdůrazněno, těhotenství přítelkyně žalobce vyšlo najevo až v průběhu řízení před soudem), jeví se jejich závěr, že nevyhovění žádosti nebude mít do soukromého života žalobce nepřiměřený dopad, jako zcela logický a odpovídající okolnostem daného případu.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by odůvodnění rozhodnutí bylo v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích všechny skutečnosti podstatné pro posouzení případu uvedly, když poukázaly na četnost žalobcových přestupků a poukázaly i na charakter vztahu žalobce a slečny M. H. (tj. zejména skutečnost, že jejich sdílení společné domácnosti trvalo toliko jeden měsíc).

Shora uvedené úvahy nemůže zvrátit ani skutečnost, na niž žalobce opakovaně poukazuje, totiž že slečna M. H. se naučila kvůli žalobci vietnamský jazyk. Tato skutečnost

sice může svědčit o skutečném citovém vztahu k žalobci, správní orgány však v daném případě nepopíraly existenci citového vztahu mezi žalobcem a slečnou M. H., ve svých rozhodnutích s existencí této citové vazby počítaly, avšak dospěly k závěru, že nemůže být překážkou nevyhovění žádosti žalobce. S tímto závěrem se soud ztotožňuje, jak již bylo odůvodněno výše.

Závěrem soud považuje za vhodné zdůraznit, že rozhodnutí správních orgánů ani tento rozsudek nejsou na překážku tomu, aby skutečnost, že žalobce je otcem dítěte - občana Evropské unie, uplatnil v další žádosti podané podle zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 5. ledna 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu